

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 104/25
30.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Никодиновић, адвокат из Београда, Краља Милутина 37/5, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Весна Лукић, адвокат из Београда, Бирчанинова 30, ради лишења родитељског права, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П2 821/23 од 26.9.2024. године, у седници већа одржаној дана 30.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиље као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 821/23 од 26.9.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени потпуно лиши родитељског права у односу на мал. дете ВВ, рођену 22.1.2009. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиље којим је тражила да суд одреди привремену меру заштите од сексуалног злостављања, те да се туженом забрани да се приближава мал. ВВ на удаљености од 100 метара, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против побијане пресуде, тужиља је благовремено изјавила жалбу из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, са изменама и допунама) у вези са чланом 202. Породичног закона-ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиље није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе тужиље првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер изрека побијане пресуде не противречи разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и на примењене прописе, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су родитељи малолетне ВВ, рођене 22.1.2009. године, која је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П2 5136/10 од 7.9.2009. године поверена тужиљи на самостално вршење родитељског права и уређен је начин одржавања личних односа детета са оцем. Тужени је крајем новембра 2013. године напустио земљу и са супругом борави у Кини, од када нема непосредних контаката са дететом. Тужиља је почетком септембра 2014. године посумњала да је тужени сексуално и емоционално злостављао дете и због тога се обратила органу старатељства, који је тужену и дете упутио у Институт за здравствену заштиту мајке и детета “Др Вукан Чупић” у Београду, као установу специјализовану за рад са децом, потенцијалним жртвама сексуалног насиља, где је обављено психолошко испитивање детета које је трајало од 22.9.2014. године до 17.10.2014. године. Из закључка и мишљења стручног тима Института за заштиту деце од злостављања и занемаривања од 4.11.2014. године произлази да гинеколошким прегледом нису уочене повреде у гениталној регији и нема апсолутних знакова сексуалног злостављања, да је током психолошког испитивања девојчица дала изјаву која говори о томе да је она била укључена у сексуалну активност њеног оца и његове партнерке, као и да се то догодило једанпут, при чему није била у стању да процени време догађаја. Према изјавама девојчице произлази да се радило о сексуалним радњама контактеног типа. У њеном понашању уочени су хиперактивност, анксиозност, неке опсесивно-компулзивне радње и поремећај исхране умереног интензитета, са ризиком да се развије у анорексију нервозе. Психолошки третман детета у наведеној установи је настављен и након тога и трајао је све до краја 2017. године. Према исказу сведока - психолога ГГ, која је спроводила третман над мал. дететом у Институту за здравствену заштиту мајке и детета Србије “Др Вукан Чупан”, у току опсервације понашања и разговора са дететом у процесу дијагностичког испитивања, уочено је присуство високеемоционалне узнемирености, а на основу вербалних и невербалних показатеља могло се закључити да се ради о осећањима стида и кривице и не може се поуздано проценити време догађаја, али је јасно да мал. ВВ покушава да свој узраст у тренутку догађаја прикаже као мали и може се претпоставити да тиме жели себе да оправда, пошто се осећа кривом, јер каже да је учествовала у нечему што је ружно. Јасна је тенденција да дете не жели да укључи оца у тај ружни догађај и да исти приписује његовој тадашњој девојци, зато што наводи да је тата спавао и да није знао шта се дешава. Из изјаве мал. ВВ не може се утврдити када се догађај десио, а може се закључити да то што се догодило представља за њу узнемирујуће искуство. У шестом сусрету са психологом мал. ВВ је највише описивала догађај (лежала је са њима у истом кревету, видела је да је ..., очева партнерка, узела његову пићу, што је и она учинила), а у седмом је рекла да је то радила устима и да тата ништа није знао, да је тата спавао, да нису криви ни тата ни она, већ кривицу пребацује на садашњу супругу туженог. У току психолошког

праћења у наредне три и по године, ВВ никада више није спонтано поменула ружан догађај, а када је упитана да ли се сећа онога што се дешавало са оцем, није споменула супругу оца, нити се супротставила питању психолога, рекла је да се сећа шта се десило, али да јој то више није важно, а једном је рекла да се тога сећа само када дође код психолога (наведено произлази и из извештаја сада пок. ГГ, психолога из Института за здравствену заштиту мајке и детета „ Др Вукан Чупић“ за период од 30.10.2014. године до 23.05.2018. године). Наведени извештаји, осим наведеног, указују и на компликованост породичних односа (чести сукоби између мајке и баке по мајци), неадекватну сарадња мајке са ГЦСР, који ју је обавестио да намерава да уведе надзор над родитељством и изрекне усмену опомену мајци пошто јој је већ уручено упутство којег се иста није придржавала, те да постоји могућност да се као наредна мера предложи мајчино лишење родитељског права. У исказу психолог је истакла да се као психолог са својим пацијентима бави емоцијалним доживљајима њихових догађаја, тако да не може да се изјасни да ли се неки догађај десио, јер му није била фактички сведок. Од тренутка када је почела да иде код психолога, а то је период од 5 година и осам месеци, па до сад од девојчице није чула да је имала неке друге ружне догађаје осим овог. У њеном животу у том тренутку су се дешавале непријатности у вези са исхраном, уз много притисака од стране мајке и попуштања од стране баке, била је потхрањена и пружала је велики отпор узимању хране. Код ње је постојао повећан страх од кажњавања и понашања мајке када је у питању исхрана, али није имала проблем да се мајци супростави уколико се са њеним ставовима не слаже. Истакла је да опсесивно - компулзивне радње могу бити последица бројних животних догађаја од строгости родитеља, игнорисања од стране родитеља, одбацивања и трауматских искустава, занемаривања родитеља, као и да једино што може бити специфично јесу опсесивно – компулзивне радње уколико дете испољава симптоме компулзивне инфантилне онаније. У том узрасту аутоеротске радње се могу јавити и последица су нормалног дечијег интересовања, а одступајуће је када дете не може да се ослободи тих радњи и неконтролисано их врши пред другим и та компулзивна онанија спада у високоспецифичне показатеље могућности сексуалне трауме, а код ВВ тога није било. Напоменула је да мајка забрањује ВВ да контактира са оцем телефонским путем или порукама за време док се виђа са баком у центру, као и да мајка има право да очекује да у контролисаним условима дете нема контакт са оцем који је осумњичен за сексуално злостављање, јер је циљ контролисаних услова заштита детета и да јој је ВВ рекла да мама не воли да се она виђа са татом.

Током 2019. године мал. ВВ се налазила на третману психолога Дома здравља “Др Сима Милошевић” Београд, где је упућена у здравствено саветовалиште од стране центра да би се утврдио квалитет њеног односа са мајком јер је бака по мајци дала погрешан лек (због чега је дете упућено у Институт, а након тога центар ју је упутио код њих). Том приликом је установљено да је њен емоционални, социјални и интелектуални развој у складу са њеним узрастом и нису уочене психопатолошке манифестације у њеном понашању у односу са мајком. Према исказу сведока ДД, психолога Развојног центра наведеног дома здравља, у то време мал. ВВ није имала никакве контакте са оцем јер је он тада био у иностранству, психолог није желела да причу продубљује нити да још више трауматизује дете (јер је исто већ тада ишло на терапије и по другим институцијама). Мал. ВВ оца није помињала нити је постојала било каква бурна реакција на помен оца (јер да јесте такву би реакцију запамтила).

Стручни тим саветовалишта је проценио да не постоји потреба за даљим интензивним праћењем детета.

Према исказу тужиље саслушане у својству парничне странке, мал. ВВ је причала другарици о догађају, стидела се и рекла је да се то десило када је била мала, да је била игра, да је то прво ... а онда и она радила, али да се то догодило само једном. Тужиља је тврдила да тужени има необичне склоности када је причао да је имао интимни однос са сестром од ујака, да је волео да гледа еротске филмове са животињама и да је тужиљу терао у трудноћи да гледа такве филмове, као и да је склон насиљу према мајци са којом се често свађао у присуству детета, о чему је обавестила и орган старатељства. За злостављање детета од стране оца сазнала је у ВВ петој години када је другарици причала о том догађају, а након тог догађаја није примећивала промене код ње, осим што је била некад уплакана када се враћала од туженог и да по процени психолога не треба да виђа оца. Према исказу туженог, саслушаног у својству парничне странке, није било никаквог сексуалног злостављања са његове стране, а такву изјаву тужиље оцењује као последицу закључења његовог брака са садашњом супругом. Од прекида њихове ванбрачне заједнице тужиља га је уцењивала и претила, а о детету је бринуо и уредно одржавао сталне контакте од њеног рођења. Истакао је да филмове са педофилилским садржајем не гледа, нити је имао сексуалне односе са својом партнерком у присуству детета. Пресудом Другог основног суда у Београду П2 1917/14 од 2.3.2022. године, ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог-противтужиоца, којим је тражио да се измени пресуда Првог основног суда у Београду П 2 5136/7 од 7.7.2012. године у ставу четвртном изреке у погледу начина одржавања личног односа са мал. ВВ.

Из исказа малолетне ВВ, датог на узрасту од 15 година и 9 месеци, утврђено је да тренутно жели да живи са својом мамом, где има своје пријатеље и иде у школу, као и да не жели да се види са оцем, али можда у неком наредном периоду би волела да га посети у Кини, да о свему поразговарају и да можда покуша да тај однос поново успостави, при чему је након таквих изјава одмах прелазила на друге теме као што су њена сећања из прошлог временаведеног заједно са оцем (несугласице између оца и баке по оцу и догађаје, како није могла да пробуди оца да јој да доручак итд), али без икаквог помена на детаље трауматичног догађаја. Након саслушања, мајка мал. детета, овде тужиља, обавестила је суд да је пре неколико дана мал. ВВ напустила болницу, да је имала суицидне мисли, да је почела да се самоповређује, да јој је установљена анксиозна депресија, да је на лековима и да годину дана није ишла у школу. Истакла је да је њено тренутно здравствено стање стабилније будући да покушава да упише ванредно школовање како би завршила први разред средње школе, да је заљубљена у девојчицу која се декларише као дечак и да је почела да излази напоље, као и да се поново дружи.

Током поступка Комисија вештака није била у могућности да приступи вештачењу родитеља и детета јер нису били испуњени принципи форензичког испитивања породице: отац девојчице није могао да присуствује психолошком тестирању које се не може обавити на даљину (због пандемије изазване корона вирусом није могао доћи из Кине), а везом на даљину не може се остварити нити посматрати међусобни однос сва три члана породице заједно и сваког родитеља понаособ са

дететом, што је за вештаке од великог значаја, имајући у виду садржај тужбених навода. Када су се на страни туженог измениле околности везано за напуштање државе у којој борави ради обављања вештачења, првостепени суд је оценио да би извођење доказа вештачењем додатно пролонгирало поступак и да би исто негативно утицало на мал. ВВ, због чега је донео решење којим је отклонио извођење доказа вештачењем.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да у конкретном случају није могуће поуздано утврдити да је отац злоупотребио родитељско право тако што је сексуално злостављао дете, јер ниједан од изведених доказа није у том погледу високоспецифичан показатељ могућег сексуалног злостављања, те да се нису стекли услови у смислу одредбе члана 81. ПЗ за потпуно лишење родитељског права туженог као оца, због чега је донео одлуку као у ставу првом изреке. Приликом доношења одлуке, првостепени суд је посебно ценио да ни из вербалног исказа мал. ВВ није било могуће утврдити када се десио спорни догађај, будући да га се сети само када дође код психолога, као и да са тим трауматичним искуством повезује очеву супругу наводећи “да она и тата нису ништа криви, да је тата спавао”. С тим у вези, а полазећи од тренутног психофизичког стања мал. ВВ (да се самоповређује, да има суицидне мисли, да годину дана није ишла у школу, да је заљубљена у девојчицу која се декларише као дечак, да јој је установљена анксиозна депресија и да се под терапијом стање стабилзовало), по оцени првостепеног суда, у наведеним животним околностима мал. детета извођење доказа вештачењем додатно би пролонгирало поступак и негативно утицало на мал. ВВ, због чега је закључак суда да је у најбољем интересу мал. детета окончање предметног поступка. У прилог наведеног становишта првостепеног суда су и наводи из извештаја ГЦСР – Одељења Чукарица од 18.12.2018. године, у коме је истакнуто да пролонгирање вештачења ствара простор за ризик по ментално-хигијенски статус мал. ВВ, као и могућност инструисања именованог детета од стране мајке и чланова њене породице.

Одлучујући о предлогу за одређивање привремене мере заштите од сексуалног злостављања, ценећи да у тренутку доношења побијане одлуке не постоји ризик од понављања злостављања, с обзиром на то да се тужени налази ван земље и да девојчица са њим није ни у каквом контакту, првостепени суд је правилно оценио да се нису стекли услови за обезбеђење неновчаног потраживања у смислу одредаба чл. 10, 197. и 198. став 2. тачка 3. ПЗ у вези са одредбама чл. 447, 449. и 460. Закона о извршењу и обезбеђењу, те је донео одлуку као у ставу другом изреке.

Наведено чињенично стање утврђено је правилном оценом изведених доказа, па наводима жалбе тужене, у којој нису истицане нове чињенице нити су предложени или понуђени нови докази, у смислу члана 372. став 1. ЗПП, није доведено у сумњу. Првостепени суд је све изведене доказе правилно оценио у смислу члана 8. ЗПП, а у образложењу своје одлуке је веродостојно интерпретирао садржину изведених доказа, а потом на јасан, логичан и објективно прихватљив начин изнео оцену доказа и навео разлоге за прихватање, односно неприхватање појединих доказа.

Правилна је одлука првостепеног суда да не постоје услови за потпуно лишење родитељског права туженог као оца. Наиме, Породични закон предвиђа два основна разлога за потпуно лишење родитељског права, а то су злоупотреба права или грубо

занемаривање дужности из садржине родитељског права. Према законској одредби члана 81. став 2. наведеног закона родитељ злоупотребљава права из садржине родитељског права ако физички, сексуално или емоционално злоставља дете (1), ако изабљује дете силећи га на претерани рад или на рад који угрожава морал, здравље и образовање детета, односно на рад који је забрањен законом (2), ако подстиче дете на вршење кривичних дела (3), ако навикава дете на одавање рђавим склоностима (4) или на други начин злоупотребљава права из садржине родитељског права (5).

Следом наведеног, злоупотреба родитељског права подразумева свесно и вољно понашање родитеља који обично делује активно предузимајући нешто чиме штети интересима детета, и по правилу то значи да се злонамерни поступци родитеља понављају. Злоупотреба родитељског права могућа је и у случају само једног поступка родитеља, који је толико опасан за дете да се, заправо, и не сме чекати понављање. Правилно је оценио првостепени суд да из изведених доказа не произлази да се извесно десио предметни догађај. Међутим, по становишту другостепеног суда, у ситуацији постојања минимума сумње да се сексуално злостављање детета догодило, малолетно дете ужива судску заштиту као жртва таквог злостављања. У конкретном случају из изведених доказа, а посебно из изјаве малолетног детета које сада има 16,5 година, произлази да је у раном детињству, у доби од око 3-4 године, била укључена у сексуалну активност њеног оца и његове партнерке и да се то догодило једанпут. Дете је у својој изјави датој у ниском календарском узрасту (за коју се стручни тим Института за заштиту деце од злостављања и занемаривања није изјашњавао да ли је плод маште детета или инструисану од стране мајке) навело да је тужени у тренутку инкримисаних радњи спавао, да није био свестан и да није био учесник наведеног догађаја, те да сматра да је за све одговорна тадашња партнерка туженог. Из овакве изјаве детета из раног детињства не произлази да у спорном догађају који се догодио једном, постоји свесно и вољно понашање туженог као учесника догађаја. Стога, по оцени овог суда, полазећи од тога да од стране тима Института за заштиту деце од злостављања и занемаривања од 4.11.2014. године није отклоњена сумња да се догодио од стране малолетног детета описани догађај, у ситуацији минимума сумње да се одиграо на описани начин, не може се извести закључак о постојању злоупотребе родитељског права од стране туженог јер је дете изјавило да је отац у тренутку спорног догађаја спавао, чиме се заправо искључује елемент његовог свесног и вољног понашања, односно његове намере и укључености као активног учесника догађаја, и стим у вези да је сексуално или емоционално злостављао дете. Поред тога, током поступка није изнет ниједан доказ о било каквом сличном непримереном понашању оца у другим околностима или ситуацијама према детету. Стога, правилно је првостепени суд закључио да нису испуњени законски услови из члана 81. ПЗ за потпуно лишење родитељског права, будући да лишење права по оцени другостепеног суда, може уследити ако родитељ својим свесним и вољним понашањем злоупотребљава родитељско право или грубо занемарује родитељске дужности, на начин којим се директно угрожава здравље, развој и безбедност детета. Притом, отац штавише не представља реалну опасност за дете, будући да нема података о постојању било каквог каснијег контакта или понашања туженог који се од 2014. године налази у Кини, а које би указивало на трајну или актуелну опасност по дете.

Без утицаја су жалбени наводи којима се указује да из целокупне психолошке

анализе произлази закључак да је дете сексуално злостављано од стране оца, са свим последицама које има и до данашњег дана, као и да је јасно да изјашњење мал. ВВ не представља плод њене маште. Наиме, извештајем психолога Института за здравствену заштиту мајке и детета „Др Вукан Чупић“ од 4.11.2014. године приказани су сусрети током којих се дете поверило психологу, односно дало изјаву о његовој укључености у сексуалну активност туженог и његове партнерке, при чему је од стране стручног тима изостала оцена његове такве изјаве (да ли је израз маште детета или инструисања од стране мајке), а код мал. ВВ сем њене изјаве која искључује очеву намеру и свесну радњу усмерену на сексуално злостављање детета, нема других високоспецифичних показатеља могуће трауме. Исто тако, супротно наводима жалбе, из целокупног извештаја наведеног психолога и то за период од 30.10.2014. године до 23.05.2018. године произлази да су се у њеном животу дешавале непријатности у вези са исхраном, уз много притисака од стране мајке и попуштања од стране баке, уз повећан страх од кажњавања и понашања мајке када је у питању исхрана, а да опсесивно - компулзивне радње могу бити последица бројних животних догађаја од строгости родитеља, игнорисања од стране родитеља, одбацивања и трауматских искустава, занемаривања родитеља, док код мал. ВВ не постоје показатељи који би указивали на патологију карактеристично везану за сексуално злостављање (компулзивна онанија као високоспецифични показатељ могућности сексуалне трауме које код мал. ВВ није било), те да се психолошки развој девојчице и постепена емоционална стабилизација мал. детета у том периоду уредно одвијала.

У најбољем интересу детета је да везе са природном породицом буду очуване увек када је то могуће, као и да се могу прекидати само у изузетним околностима. То значи, да се мора учинити све како би се те везе обновили, увек када је то могуће, а ограничавање права на поштовање породичног живота мора бити схваћено тако да треба да престане чим околности то допусте. Стога, одлука о лишењу родитељског права мора бити у складу са циљем вршења свих породичних права и дужности у неограниченом обиму. Суд у сваком тренутку мора водити рачуна да постигне оптималну равнотежу између, с једне стране, остварења најбољег интереса детета, а са друге стране обезбеђења услова да родитељски капацитет родитеља буде у што је могуће већој мери очуван. У конкретном случају, тужени не живи у Републици Србији почев од 2014. године, од када нема непосредног контакта са малолетним дететом (преко 10 година), дете је у позном адолесцентском узрасту, самосталније је, па реуспостављање везе са биолошким оцем у интересу је малолетног детета јер може допринети развоју психолошке стабилности малолетног детета, решавању потенцијалних унутрашњих конфликта о родитељској фигури и смањењу осећања одбацивања или непознанице које би могло постојати услед њихове дугогодишње дистанце, што је посебно важно у периоду адолесценције и формирања личности. Ово посебно имајући у виду и исказ мал. ВВ која не показује отпор према успостављању контакта са оцем, већ напротив изражава вољу и жељу за успостављањем односа у будућности, што додатно потврђује да би најстрожа породично-правна мера, као што је потпуно лишење родитељског права, била непропорционална и неоснована, нарочито имајући у виду право детета да одржава однос са оба родитеља уколико то није противно његовом интересу. Стога, правилан је закључак првостепеног суда да је у најбољем интересу малолетног детета парничних странака, у смислу одредбе члана 6. и 266. ПЗ, да тужени не буде лишен родитељског права, чиме се омогућава детету, да у

складу са старосном доби, донесе одлуку у погледу одржавања личних контаката са другим родитељем.

С тим у вези, адекватне мере заштите од насиља у породици одређују се према створеном ризику од могућих последица по интегритет, душевно здравље и спокојство, а у конкретном случају таквог ризика нема, имајући у виду да дете не остварује никакав контакт са туженим који се налази у иностранству почев од 2014. године, па је сходно одредбама чл. 447. и 449. Закона о извршењу и обезбеђењу, у вези са чл. 6, 61. став 1. и 266. став 1. ПЗ правилно првостепени суд закључио да нису испуњени услови за одређивање привремене мере заштите од сексуалног злостављања.

Тужиља жалбом неосновано оспорава рад и поступање органа старатељства у конкретном случају, с обзиром на то да је за надзор над радом органа за старатељство надлежно Министарство за бригу о породици и демографији, те све евентуалне притужбе на поступање надлежног органа старатељства могле су бити предмет разматрања надлежног министарства да их је тужиља током поступка истакла, што није учинила, због чега исто не може са успехом истицати у жалби. Стога, тужиља жалбеним наводима да је од стране надлежног органа старатељства предмет узет у рад након неколико телефонских позива, прва радња предузета након протека неколико недеља, док је током целог поступка претежирана породица туженог, а према тужиљи изнет осуђујући однос, као и да је током виђања мал. детета са баком по оцу у контролисаним условима омогућен контакт детета са туженим не може довести у сумњу правилност рада надлежног органа старатељства, односно да у конкретном случају није поступано у складу са законом, уз поштовање процедуре и правила струке.

Неосновани су жалбени наводи тужиље да је првостепени суд приликом извођења доказа саслушањем малолетног детета у просторијама надлежног центра за социјални рад тиме што није обезбедио присуство пуномоћника тужиље, заправо учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП. У конкретном случају, малолетна ВВ је саслушана 23.9.2024. године у просторијама органа старатељства у присуству стручног лица Центра за социјални рад у Београду, Одељења Чукарица, психолога ЋЋ, па се у свом исказу изјаснила да жели да живи са мајком, да тренутно не жели да види оца, али да би у неком наредном периоду то волела, образлажући разлоге због којих је донела такву одлуку, након чега је на записнику констатовано да су њена воља и исказ аутентични, да је приликом разговора била успорена, помало аксиозна, али и да јој исти није био непријатан, док од стране тужиље на предузимање ове парничне радње суда нису истакнуте никакве примедбе. Након тога њен исказ је стављен у посебан, затворен омот и здружен списима предмета. О заказаном извођењу доказа саслушањем мал. ВВ тужиља је, као њен законски заступник била уредно обавештена, са чиме се и сагласила приступом на исто у просторије надлежног органа старатељства. Стога, имајући у виду да је у поступку у коме је сведок малолетно лице обавезно учешће родитеља, као законског заступника и надлежног органа старатељства, чије је присуство у конкретном случају обезбеђено, супротно жалбеним наводима, правилна је одлука првостепеног суда да саслушање мал. ВВ одржи без присуства пуномоћника тужиље будући да његово присуство није обавезно. Следом наведеног, тужиљи оваквим поступањем није ускраћено право да расправља пред судом, те је неосновано жалбено позивање на учињену битну повреду

поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП.

Неосновано се жалбеним наводима оспорава правилност извођења доказа саслушањем мал. ВВ у својству сведока указивањем да првостепени суд није постављао питања у вези са спорним догађајем, већ у вези односа мал. детета са оцем. Наиме, положај малолетног лица као сведока у грађанском судском спору, исти је као и одраслог лица које се појављује као сведок, међутим у погледу техника испитивања малолетног лица важе посебна правила у циљу њихове заштите. С тим у вези, првостепени суд је саслушање мал. ВВ обавио уз помоћ психолога надлежног органа старатељства, приликом чега је посебно имао у виду друге околности, да се ради о посебно осетљивом и рањивом људском бићу с обзиром на узраст, пол, животно искуство и здравствено стање, као и повезаност и приврженост члану породице. Начином и техником испитивања мал. ВВ није угрожен њен психофизички статус, што указује да је од стране првостепеног суда изведен доказ квалитетно, о чему сведочи и изјава психолога ГЦСР Одељења Чукарица, дата након давања исказа мал. ВВ да јој је разговор био пријатан, да је била комуникативна, да је одговоре давала спонтано на основу тренутног промишљања. Стога, по оцени овог суда, а супротно жалбеним наводима, следи да је првостепени суд разговор са мал. ВВ прилагодио њеном узрасту и личним својствима, истовремено обраћајући пажњу на њено понашање, чиме је ток саслушања и избор питања прилагодио сагледаним реакцијама мал. детета (констатовано на записник да је током саслушања заплакала).

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе тужиље али их, сходно чл. 396. став 1. ЗПП, није посебно образлагао јер не могу довести до другачије, за тужиљу повољније одлуке у овој парници.

Имајући у виду изложено, првостепени суд је жалбу тужиље одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио у ставовима првом и другом изреке, применом чл. 390. и 401. тачка 2. ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, применом одредбе члана 401. тачка 2. ЗПП, јер је донета сагласно одредби члана 207. ПЗ, а у свему одговара исходу спора и разлозима правичности.

Како тужиља није успела у поступку по жалби, одбијен је њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка сагласно члану 153. у вези члана 165. ЗПП

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић